

ผู้ประกาศ

ผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐซ่อนตัวอยู่

เอเฟซัส 4:11-13

ศจ.ดร.โรเบิร์ต นิซิโมโตะ

“ของประทานของพระเจ้า ก็คือให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์” เอเฟซัส 4:11-13

ในเดือนกรกฎาคม 1983 ได้มีการประชุมใหญ่ ผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐนานาชาติ (INTERNATIONAL CONFERENCE FOR EVANGELISTS) ที่กรุงอัมสเตอร์ดัม ประเทศฮอลแลนด์ ซึ่งมีศิษยาภิบาลไทยจำนวนหนึ่งเดินทางไปร่วมการประชุมในครั้งนั้น

ในเดือนกรกฎาคม 1986 ได้มีการประชุมใหญ่ ผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐนานาชาติครั้งที่ 2 ณ เมืองและประเทศเดนมาร์ก และก็มีศิษยาภิบาลไทยเดินทางไปร่วมเช่นเคย มีผู้แทนเข้าร่วมจาก 174 ประเทศทั่วโลก การประชุมในเวลานั้นดีมากทีเดียวสำหรับผู้ที่มีโอกาสไป แต่สำหรับประเทศไทยแล้ว มีผลน้อยเพราะส่วนใหญ่คนที่ไปนั้นมิใช่ “ผู้ประกาศ” แต่เป็นผู้รับใช้และศิษยาภิบาลเสียมากกว่า

แท้จริงพี่น้องคริสตชนไทยก็เคยจัดการประชุมเพื่อการประกาศหลายครั้ง ซึ่งครั้งแรกจัดเมื่อปี 1970 และผลที่เกิดขึ้นจากการประชุมครั้งนั้นก็คือ มีการตั้งกรรมการเพิ่มพูนคริสตจักรในประเทศไทย ขึ้น โดยมีผู้อำนาจจาก 3 องค์กรใหญ่คือสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย สภาคริสตจักรในประเทศไทย และสหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย การประชุมเพื่อการประกาศทั่วประเทศครั้งที่ 2 จัดขึ้นในปี 1978 ครั้งที่ 3 ในปี 1988 และครั้งที่ 4 ในปี 1993 ผมไม่ทราบว่า ผลของการจัดประชุมเพื่อการประกาศทั่วประเทศเช่นนี้ เกิดผลมากน้อยอย่างไร หรือมีผู้ถวายตัวออกไปเป็นผู้ประกาศหรือไม่? ผู้ประกาศ ดร.ที.แอล.ออสบอร์น เคยมาประกาศข่าวประเสริฐในประเทศไทย 2-3 ครั้ง และเวลานั้นก็มีผู้ประกาศหลายคนเกิดขึ้นเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปล่งมาเหนือผู้เชื่อในปี 1956 ที่หมู่บ้านห้วยสวิง จ. เพชรบูรณ์ หลังจากอาจารย์ออสบอร์น จัดการประกาศ ณ โรงเรียนกิตติคุณ กรุงเทพฯ

กรรมการประสานงานคริสตจักรโปรเตสแตนต์แห่งประเทศไทย (ก.ป.ท.) เกิดขึ้นในปี 1988 ทางไลซานน์ที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ จัดประชุมครั้งที่ 2 ณ ประเทศฟิลิปปินส์ เวลานั้นมีผู้รับใช้จากประเทศไทย 27 คนเดินทางไปร่วมประชุมกับผู้รับใช้ทั่วโลก กลับจากการประชุมพี่น้องเหล่านี้รู้สึก

ต้นตอและกระตือรือร้นที่จะประกาศ และแสดงความคิดเห็นว่า “คริสเตียนโปรเตสแตนต์” ควรจะมีเป้าหมายสำหรับปี 2000 ซึ่งผลจากการประชุมนั้นก็คือ นิมิต 2000 และมีการตั้งเป้าไว้ดังต่อไปนี้จะมีคริสเตียน 600,000 คน, มีคริสตจักร 6,000 แห่ง, จะมีมิชชันนารี 600 คนในประเทศไทยและส่งมิชชันนารี 60 คนไปรับใช้ยังต่างประเทศ

..ผมไม่ทราบว่าจะได้มีการวางแผนที่จะกระทำให้สำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่? และแต่ละคริสตจักรตั้งเป้าตามวัตถุประสงค์นี้อย่างไร แล้วสถาบันพระคริสตธรรมตั้งเป้าในการผลิตผู้รับใช้พระเจ้า (ผู้เผยแพร่งานประเสริฐ) หรือไม่? ถ้าจะสังเกตโดยทั่วไปในเวลานี้ ก็คงจะเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ เราจะไม่สามารถประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ นั่นเป็นเพราะเราไม่เชื่อว่าพระเจ้าได้ประทานของประทานให้บางคนเป็น “ผู้ประกาศ”

ผู้ประกาศคือใคร? เดียวเราจะมาพิจารณาข้อนี้ด้วยกัน ผมรู้สึกมีภาระ และอธิษฐานเพื่อการแสวงหากคนหนุ่มสาวที่จะถวายตัวเพื่อเป็นผู้ประกาศโดยเฉพาะเพราะผู้ประกาศเป็นผู้ที่นำวิญญูณเป็นผู้ที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ไม่เชื่อ

ขอบคุณพระเจ้าที่ทุกวันนี้ยังมีการประกาศและนำวิญญูณมารับเอาองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้อรอด โดยการนำของคริสเตียนจากคริสตจักรต่าง ๆ ในช่วงทศวรรษที่ 60 และ 70 ดร.ที.แอล. ออสบอร์น เป็นผู้ประกาศที่เราทุกคนรู้จักเป็นอย่างดี (โดยเฉพาะคริสตจักรเพ็นเทคอสและคาร์ismatic) เพราะท่านเคยมาประกาศข่าวประเสริฐและจัดสัมมนาในประเทศไทยด้วย สมัยนั้นเป็นที่ทราบกันเลยว่าหากใครอยากจะเป็นผู้ประกาศ อาจารย์ออสบอร์นก็พร้อมให้การสนับสนุนและถวายเงินให้กับผู้ประกาศที่ทำการในเวลานั้น และมีผู้ประกาศตั้งคริสตจักรเกิดขึ้นหลายแห่งแต่อาจารย์ออสบอร์นก็มักคิดว่าคนนั้นจะต้องอยู่ในที่ที่ตนเองบุกเบิกเพียงแค่ 2 ปีเท่านั้น เพราะหลังจากสองปีแล้วจะไม่มี การสนับสนุน (จะต้องเลี้ยงตนเอง) ถ้าอยากจะได้รับ การสนับสนุนก็ต้องย้ายไปตั้งคริสตจักรใหม่ แต่ผู้ประกาศหลายคนก็ไม่สามารถย้ายออกเพราะเป็นห่วง หรือรู้สึกว่ายังไม่ได้ทำอะไรเลยในทุ่งนา และทุ่งนาก็เหลืออยู่อย่าง ไรก็ตามไม่ควรทิ้งสมาชิก 20-30 คนไว้โดยไม่มีศิษยาภิบาลเลี้ยงดู บางที่หาศิษยาภิบาลไม่ได้ จะทิ้งลูกแกะก็ไม่ได้ เลยต้องอยู่ต่อแล้วก็เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งนั้นไป (แม้ว่าจะไม่ได้รับเงินสนับสนุน) นี่เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนั้น ผมอยู่ในประเทศไทยและรับรู้เรื่องนี้ เพราะเคยขอการสนับสนุนจากอาจารย์ออสบอร์นให้กับผู้ประกาศ และเป็นคนหนึ่งที่น่าเงินไปมอบให้กับผู้ประกาศเหล่านี้ เมื่อผู้ประกาศทั้งหลายกลายเป็นศิษยาภิบาล ระยะเวลาจึงไม่ค่อยมีการตั้งคริสตจักรใหม่ สาเหตุอีกประการก็คืออาจจะเนื่องจากการตัดเงินสนับสนุนของอาจารย์ออสบอร์น จึงทำให้ผู้รับใช้หลายคนเป็นศิษยาภิบาลตามคริสตจักรต่าง ๆ ไป

ให้เราพิจารณาอย่างเจาะจงเกี่ยวกับ “ผู้ประกาศ” ผมจะไม่กล่าวถึงการประกาศ (การประกาศ คือ กิตติคุณหรือข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์) การเทศนาหรือวิธีประกาศ แต่เจาะจงไปยังตัวบุคคล ซึ่งเป็นผู้ประกาศโดยตรงว่าเขาเป็นใคร?

สถานการณ์ในประเทศไทยที่ผ่านมา และปัจจุบัน

1. ตั้งแต่อาจารย์สุข พงศ์น้อย (จากไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว), อาจารย์สมาน วรรณเกียรติ ซึ่งปลดเกษียณแล้วแต่ท่านยังรับใช้พระเจ้าอยู่ ถ้าจะหาผู้ประกาศระดับประเทศก็มีน้อย เกาหลีมีผู้ประกาศระดับชาติ, อเมริกามีผู้ประกาศระดับชาติ, อัฟริกามีผู้ประกาศระดับชาติ, อินโดนีเซียมีผู้ประกาศระดับชาติ, พม่ามีผู้ประกาศระดับชาติ และอินเดียมีผู้ประกาศหลายคนซึ่งเป็นผู้ประกาศระดับชาติ แต่ในประเทศไทยจะหาผู้ประกาศระดับชาติก็หายาก ทำไม? ทั้งที่ในพระธรรมเอเฟซัส บทที่ 4 เขียนชัดเจนว่า “พระเจ้าประทานให้บางคนเป็นผู้ประกาศ เป็นผู้เผยแพร่อข่าวประเสริฐ”

2. ขอบคุณพระเจ้าที่เรามีผู้ประกาศแต่น้อย จริง ๆ แล้วพระเจ้าเรียกให้บางคนเป็นผู้ประกาศในประเทศไทย แต่เขาเป็นศิษยาภิบาลและกำลังเลี้ยงสมาชิกในคริสตจักร ไม่ทราบทำไมถึงเป็นเช่นนั้น คงมีเหตุผลหลายข้อว่าทำไมผู้รับใช้เหล่านี้ต้องเป็นศิษยาภิบาลทั้งที่พระเจ้าเรียกให้เป็นผู้ประกาศ ...ต่างคนก็ต้องให้การกับพระเจ้าด้วยตนเอง

3. องค์กรต่างประเทศที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย เริ่มต้นประกาศ, เปิดคริสตจักรใหม่ เปิดทุ่งนาใหม่ในหลายที่หลายแห่งแต่เมื่อองค์กรเหล่านี้มอบอำนาจและกิจการให้กับคริสตจักรท้องถิ่น หรือคณะในประเทศไทย ต่อมาไม่นานองค์กร (มิชชันนารี) บางแห่งก็ถอนตัวและไม่ได้สนับสนุนการประกาศ มิชชันนารีทั้งหลายอาจจะกลับบ้าน หรืออาจจะไปทำงานด้านอื่นทั้งที่อยู่ในประเทศไทยเป็นต้น ...เมื่อได้รับมอบอำนาจที่จะทำการประกาศในประเทศไทย แต่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากองค์กรต่างประเทศก็ไม่ได้ประกาศ ไม่ได้เปิดทุ่งนาใหม่อย่างต่อเนื่อง ผมรู้จักมิชชันนารี ท่านหนึ่งชื่อ อาจารย์แซม วินเซอร์เป็นมิชชันนารีแคนาดาที่ทำการประกาศ และเปิดทุ่งนาหลายแห่งในประเทศไทย ผมอ่านประวัติของท่านนี้ซึ่งเป็นผู้ประกาศและทำการ “ประกาศ” ไปเรื่อย ๆ เปิดคริสตจักรใหม่ได้แล้ว 2-3 ปีก็ย้ายออกไปตั้งคริสตจักรแห่งใหม่ น่าเสียดายที่เราไม่มีคนที่กระทำการแบบนี้เพราะประเทศไทยยังต้องการคนแบบนี้ ยิ่งเวลานี้ความต้องการก็ยิ่งมากขึ้น ตอนนี้เรามีคริสเตียนไม่กี่แสนคน แต่พลเมืองของประเทศมีกี่ล้านคนซึ่งยังไม่รอด? ประเทศไทยมีผู้ประกาศน้อย เรายังต้องการการประกาศและต้องการผู้ประกาศอย่างท่าน

4. โรงเรียนพระคริสตธรรม สอนวิชาหลักการประกาศแต่วิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกาศมีน้อยมาก อาจเนื่องจากสถาบันต้องการผลิตศิษยาภิบาลเพราะคริสตจักรหลายที่หลายแห่งขาดศิษยาภิ

บาล ฉะนั้นจึงเน้นการเป็นศิษยาภิบาลมากกว่าการผลิตผู้ประกาศ เมื่อก่อนมีศูนย์อบรมของหมู่บ้าน เสรษฐกิจ (คณะพระกิตติคุณสมบูรณฯ) ซึ่งเปิดเมื่อปี 1960 มีการสอนแค่ 4 วิชาเท่านั้นตลอด 3 เดือน วิชาหนึ่งก็คือการประกาศงานประกาศผู้ประกาศแต่ต่อมาก็เปิดหลักสูตรเหมือนสถาบันในปัจจุบัน

น่าเสียดายที่สถาบันพระคริสตธรรมไม่สนใจที่จะจัดหลักสูตรเพื่อผลิตผู้ประกาศ หรือผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐ เพราะประเทศไทยต้องการผู้ประกาศอย่างแท้จริง ที่ผมกล่าวอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่าต่อไปเราจะให้ความสำคัญกับการผลิตผู้ประกาศเท่านั้น...แน่นอน ความต้องการให้มีศิษยาภิบาลยังคงสำคัญ เราต้องการศิษยาภิบาลเพราะคริสตจักรหลายที่หลายแห่งเป็นร้อยเป็นพันยังขาดศิษยาภิบาล แต่นั่นเป็นคนละเรื่องกัน พระเจ้าจะรับผิดชอบเรื่องศิษยาภิบาล และพระองค์ก็จะรับผิดชอบเรื่องการประกาศด้วย หากเราจะละทิ้งไม่สนใจพันธกิจทุกด้าน หรือด้านใดด้านหนึ่งพระเจ้าจะไม่เสด็จมาบีบบอกและบังคับเราว่า เจ้าต้องประกาศ เราสั่งเจ้าแล้ว ในเมื่อเราเองไม่มีภาระใจที่จะทำการประกาศ หรือขาดความสนใจในเรื่องดังกล่าว

5. คริสตจักรไทยพึ่งระบบเซลล์กรุปเหมือนคริสตจักรของ ดร.ยองกี โซ ซึ่งมีเซลล์ทั่วเมืองเซอูล ในเกาหลีใต้ นั่นเป็นการประกาศวิธีหนึ่งคือ ประกาศและเป็นพยานส่วนตัว สมาชิกในคริสตจักรจะจัดประชุมตามบ้านแล้วเชิญเพื่อน ๆ มาแล้วก็นำเขาไปเชื่อขอบคุณพระเจ้าเราต้องการสิ่งนี้ แต่สิ่งที่เราละก็คือ การประกาศกลางแจ้งซึ่งวิธีนี้ก็ควรจะไปด้วย (มีมิชชันนารีท่านหนึ่งจัดประกาศกลางแจ้งและหยุดไปช่วงหนึ่ง แต่กลับมากลางแจ้งอีกในหลายจังหวัด ...มีคนได้ยืมได้ฟังข่าวประเสริฐจากมิชชันนารีท่านนี้เป็นพันเป็นหมื่นคน ท่านก็ลงรู้จักเขา เพราะทุกวันนี้เขายังทำงานในประเทศไทย)

ขอบคุณพระเจ้า คริสตจักรต้องการผู้ประกาศและผู้ประกาศที่ต้องการการสนับสนุนจากคริสตจักร เพราะการคลอดบุตร ต้องอาศัยแม่ (ผู้ประกาศ) ที่จะคลอดและต้องการผู้เลี้ยงดู (คริสตจักร) คือศิษยาภิบาลและสมาชิกในคริสตจักร

การเป็นพยานส่วนตัวไม่ควรจะมาทดแทนการประกาศหรือการมีผู้ประกาศ เราต้องการเซลล์กรุป เราต้องการผู้ประกาศระดับชาติที่จะทำการ โดยการประกาศกลางแจ้ง เพื่อให้คนนับหมื่นนับแสนได้ยืมได้ฟังพระวจนะของพระเจ้า เราต้องการทั้งสองอย่างเพื่อการประกาศ

6. สถานการณ์ตอนนี้ศิษยาภิบาลส่วนใหญ่ (ไม่ใช่ทุกคน) ไม่ค่อยจะเห็นความจำเป็นที่จะต้องมีผู้ประกาศในประเทศไทย การบอกให้สมาชิกในคริสตจักรนำวิญญาณ 1 ต่อ 1,2 ต่อ 2 วิธีนี้ก็เหมาะกับประเทศไทย แต่ในพระวจนะของพระเจ้าไม่ได้เขียนไว้อย่างนี้ ใช้คริสเตียนทุกคนควรจะเป็นพยาน, นำวิญญาณ ดร.ลิลลี่ เกรแฮม ก็เขียนไว้ในหนังสือของท่านว่า “ข้าพเจ้ายอมรับว่าเป็นการดีที่คริสเตียนจะเป็นพยานกับเพื่อน นำเพื่อนมาเชื่อในพระเยซูคริสต์ จำเป็นต้องมีสิ่งเหล่านี้ และขอบคุณพระเจ้า ..คริสต

ชนต้องทำหน้าที่นี้ แต่การเป็นผู้ประกาศนับเป็นการทรงเรียกซึ่งสำคัญ เป็นของประทานอย่างหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ เอเฟซัส 4:11”

อาจมีสาเหตุอื่นว่า ทำไมประเทศไทยไม่ค่อยมีผู้ประกาศอาจจะยกเหตุผลนี้เหตุผลนั้น จะอ้างไปข้อนี้ข้อนั้น หาข้อมูลหาได้ อย่างไรก็ตามนั้นไม่ใช่สาเหตุที่เราทั้งหลายจะละเลยเรื่องนี้ (การมีผู้ประกาศในประเทศ)

ผู้ประกาศคือใคร? ผู้ประกาศเป็นบุคคลที่ได้รับของประทานจากพระเจ้า ผู้เผยแพร่ว่า พระเสริฐเป็นของประทาน อาจารย์เปาโล เขียนไว้ในหนังสือเอเฟซัส บทที่ 4 “เป็นของประทานจากพระเจ้า” ใช้คริสเตียนทุกคนเป็นพยานได้ แต่พระเจ้าเรียกให้ “บางคน” เป็นผู้ประกาศไม่ใช่ “ทุกคน” คริสเตียนเป็นพยานได้ทุกคน แต่บางคนถูกเรียกโดยเฉพาะเจาะจง ...เราจะค้นหา ผลิต หรือเลือกใครให้เป็นผู้ประกาศไม่ได้ นี่ไม่ใช่หน้าที่ของเรา แต่เป็นการทรงเรียกจากพระเจ้าต่างหาก หน้าที่ของเราก็คือ ยอมรับว่า เวลาพระเจ้าทรงเรียกผู้หนึ่งผู้ใดเป็นผู้ประกาศ เราควรจะสนับสนุนและควรจะอธิษฐานเพื่อ ควรจะวางมืออธิษฐานเพื่อแต่งตั้งและส่งเขาออกไป แล้วก็ให้การสนับสนุนในทุกเรื่อง

ผู้ประกาศ คือ บุคคลที่ได้รับของประทานจากพระเจ้าที่จะประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์แก่คนที่ไม่เชื่อ แปลว่าอย่างไรครับ? แปลว่างานหลัก (บทบาท) ของเขาตลอด 24 ชั่วโมง (1 สัปดาห์) ก็คือการประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ อาจมีบางครั้งที่ไปทำงานรอง เช่น การไปเทศนาในคริสตจักร เพื่อทำทนายให้คริสตชนสนใจงานประกาศ

จริง ๆ แล้วเราพบข้อพระคัมภีร์ 3 ข้อด้วยกันที่เห็นชัดว่า บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ประกาศ ฟีลิปเป็นผู้ประกาศ (หนังสือกิจการ 21:8) พระคัมภีร์เขียนไว้ อาจารย์เปาโล เดินทางไปและแะที่เมืองแห่งหนึ่ง แล้วพบกับฟีลิป และก็ไปพักที่บ้านของฟีลิป เดิมทีฟีลิปเป็นคนหนึ่งที่ถูกเลือกให้เป็นมัคนายกหนึ่งในจำนวน 7 คน (กิจการ 6) และต่อมาฟีลิปก็เป็นผู้ประกาศ

อีกคนหนึ่งที่เราพบในพระคัมภีร์ซึ่งเป็นผู้ประกาศก็คือใน 2 ทิโมธี 4:5 อาจารย์เปาโลเขียนไว้ว่า “...จงทำหน้าที่เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ..” นี่เป็นจดหมายที่อาจารย์เปาโลเขียน นอกจากนั้นอาจารย์เปาโลก็เขียนในหนังสือโรม 1:15 ว่า “...ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงชวนชายที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย” อาจารย์เปาโลเป็นเอกอัครทูตคนหนึ่งและผู้ประกาศงานของผู้ประกาศกับงานเอกอัครทูตสำหรับอาจารย์เปาโลแล้วก็คล้ายกัน การตั้งคริสตจักร การเปิดทุ่งนาใหม่ ท่านมีภาระที่จะประกาศจนกระทั่งเขียนในหนังสือโครินธ์บทที่ 9 ว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ” อาจารย์เปาโลมีความรู้สึก และมีภาระว่าจะต้องประกาศข่าวประเสริฐเมื่อท่านได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า (กิจการ 9) อาจารย์เปาโลได้รับการทรงเรียกจากพระเยซูคริสต์ก็จะต้องให้เป็นผู้รับใช้นี้เป็นสิ่งหนึ่งที่เราควรจะต้องสังเกตด้วย

นอกจากผู้ประกาศในพระคัมภีร์แล้ว ขอบคุณพระเจ้าในสมัยของเราก็เคยมีผู้ประกาศและปัจจุบันก็ยอมรับว่า ดร.บิลลี เกรแฮม เป็นผู้ประกาศ, ดร.ที.แอล.ออสบอร์นเป็นผู้ประกาศ, อาจารย์ สุข พงศ์น้อย เป็นผู้ประกาศ ดร.ยงกี โช ก็เป็นผู้ประกาศและมีคนอื่น ๆ ที่เป็นผู้รับใช้พระเจ้ามาเป็นผู้ประกาศเต็มตัว บุคคลเหล่านี้ไม่ได้เป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักร แต่ว่าได้ตั้งเป็นคณะหรือเป็นองค์กรที่จัดการประกาศระดับประเทศและระดับโลก อาจมีความจำเป็นที่จะต้องจัดประกาศแบบนี้ในประเทศไทยก็เป็นได้ ...ขอให้ผู้ประกาศทั้งหลายร่วมกันรับใช้และประสานงานกับคริสตจักรท้องถิ่น (นี่เป็นสิ่งที่ ดร.บิลลี เกรแฮม เน้นตลอดเวลา)

ผมได้อ่านบทสัมภาษณ์ของคนหนึ่งชื่อ บิลล์ แม็คคาร์ทเนย์ ซึ่งเป็นอดีตโค้ชฟุตบอลของมหาวิทยาลัยโคโลราโด สหรัฐอเมริกา แต่สิ่งสำคัญก็คือเขาเป็นผู้ก่อตั้ง “กลุ่มวีรบุรุษ” (PROMISE KEEPERS) ที่สหรัฐอเมริกา มีคนที่มิเชื่อเสียในการสัมภาษณ์มาสัมภาษณ์เขาเกี่ยวกับกลุ่มวีรบุรุษว่า จะมีการตั้งเป็นคณะหรือไม่อย่างไร? ผมชอบคำตอบของเขามาก บิลล์ แม็คคาร์ทเนย์ตอบอย่างชัดเจนว่า “ผมไม่ได้ตั้งใจตั้งเป็นคณะผมต้องการให้บุรุษเหล่านี้กลับไปรับใช้คริสตจักรของเขา” นี่คือน้ำใจของผู้ประกาศอย่างแท้จริง กลับไปอยู่ที่คริสตจักร สนับสนุนคริสตจักร นำวิญญูณจะนำต้องเข้าคริสตจักร

การทรงเรียก

ประการแรก พระเจ้าเท่านั้นเป็นผู้ทรงเรียกให้ท่านเป็นผู้ประกาศ ไม่ควรให้ใครมาบอกว่า “พระเจ้าเรียกคุณเป็นผู้ประกาศ” เว้นแต่ว่าท่านทราบแล้วว่าและเป็นการยืนยันเท่านั้น การทรงเรียกเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ผมไม่ค่อยเป็นห่วงเรื่องเป็นคนหนุ่ม, เคยศึกษาพระคัมภีร์หรือไม่, ไม่มีประสบการณ์, ไม่มีเงิน หรือไม่เคยรับการอบรม แต่สิ่งที่ผมถือว่าสำคัญและห่วงมากที่สุดก็คือว่า การทรงเรียกต้องมาจากพระเจ้า และเมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้เราเป็นผู้ประกาศ พระเจ้าเรียกให้เราออกจากงานที่ทำอยู่ เราควรจะเข้าใจข้อนี้ “ไม่มีทหารคนใดที่เข้าประจำการแล้วจะยุ่งอยู่กับงานฝ่ายพลเรือน ด้วยว่ามุ่งที่จะให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ” (2 ทิโมธี 2:4) เราควรจะละอาชีพอื่นและหันมาเป็นผู้ประกาศเต็มตัว

ประการที่สอง ผู้ประกาศเหล่านี้จะรับการสนับสนุนอย่างไร? รับการสนับสนุนจากคริสตจักร โดยสมาชิกในคริสตจักร, จากองค์กรคริสเตียน โดยการถวายทรัพย์

ผมสังเกตเห็นหนึ่ง เวลาผู้ประกาศต่างประเทศเข้ามาประกาศในประเทศไทย โอ้! เราดีใจและยินดีที่เขามาช่วยประกาศและเขาก็ออกทุนช่วยที่ช่วยนั้น (ค่าอาหาร, ค่าที่พัก, ค่าเดินทางอะไรต่ออะไร) รู้ไหมครับว่าผู้ประกาศเหล่านี้เขาหาทุนจากใคร อย่างอาจารย์ออสบอร์นก็หาทุนจากสมาชิกในคริสตจักร และมีชาวอเมริกาอินดีสนับสนุนงานที่ทำเพราะท่านไม่มีคณะ แต่ถ้าผู้ประกาศในประเทศไทย

ไทยไปเยี่ยมคริสตจักรหรือออกจดหมายขอการสนับสนุน ศิษยาภิบาลก็รู้สึกไม่พอใจแต่อย่าลืมว่าผู้ประกาศเหล่านี้ต้องการผู้ที่สนับสนุนเขา นั่นก็คือคริสตจักรและคริสเตียนทั้งหลาย!

ประการที่สาม เป็นการเรียกเพื่อประกาศข่าวประเสริฐเป็นการทรงเรียกที่จะทำงานกับคนที่ไม่เชื่อพระเยซูคริสต์ แล้วก็เป็นการทรงเรียกอย่างถาวร (ตลอดชีวิต) น้อยคน ที่เป็นผู้ประกาศแล้วจะเปลี่ยนการทรงเรียกไปเป็นศิษยาภิบาล มีบ้างเหมือนกันแต่น้อย เพราะของประทานคนละอย่าง ความสนใจและการคนละอย่าง คนที่เป็นผู้ประกาศต้องเทศน์แม้ว่าจะมีคนฟังหรือไม่, คนชอบหรือไม่ชอบก็ไม่ต้องเทศน์ ผู้ประกาศเปรียบเหมือนบุรุษไปรษณีย์ที่ไม่มีหน้าที่เปิดซอง ไม่มีหน้าที่แกะข่าว บุรุษไปรษณีย์จะต้องมัดซองและส่งข่าวอย่างเดียว ไม่เหมือนศิษยาภิบาลจะเทศน์ก็เกรงใจหรือเทศน์ไม่ออกเพราะสมาธิกรู้จัก แต่สำหรับผู้ประกาศเขาเทศน์ได้เต็มที่ ไม่ต้องเกรงใจใคร ไม่ต้องเห็นแก่ใครเพราะเป็นผู้ประกาศเขาต้องการเพียงเทศน์ให้คนที่ยังไม่เชื่อพระเยซูคริสต์กลับใจ นี่เป็นหัวใจของผู้ประกาศ แต่ศิษยาภิบาลต้องเลี้ยงดูผู้เชื่อใหม่ (เสมือนทารกที่ต้องการการดูแลอย่างใกล้ชิด ต้องการให้อาใจใส่ในทุกข์สุขของเขาอยู่กับเขา) แต่ผู้ประกาศ ประกาศแล้วก็ไปประกาศเรื่อย ๆ นี่เป็นสาเหตุที่ผู้ประกาศต้องการคริสตจักร และคริสตจักรก็ต้องการผู้ประกาศ

ถึงสำคัญที่อยากจะฝากไว้ 3 ประการคือ

1. **แนใจในการทรงเรียกจากพระเจ้าในชีวิตของท่าน** ถ้าไม่แนใจอย่าเพิ่งออกมา อาจารย์เปาโลได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า โดยพระเยซู (กิจการ 9:1-9)

2. **มีการยืนยันในการทรงเรียกจากพระเจ้า** พระเจ้ายืนยันการทรงเรียกในชีวิตของท่านเหมือนกับพระองค์ทรงเรียกอาจารย์เปาโลหรือไม่? ใครเป็นคนแรกที่พระเจ้าเรียกครับ? อานาเนียได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าที่จะไปหาเปาโล (ตอนนั้นชื่อเซาโล) อานาเนียไม่อยากไปเพราะทราบว่าอาจารย์เปาโลเป็นใคร อานาเนียก็ได้รับพระวจนะจากพระเจ้าว่าต้องไป และอานาเนียก็เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ต่อมาจากพระธรรม กิจการ 9:26-27 เขียนไว้ว่า อาจารย์เปาโลขึ้นไปยังกรุงเฮรูซาเล็มอยากจะทำกับอัครทูตทั้งหลาย ไม่มีใครกล้าต้อนรับเปาโลคนนี้ แต่บารนาบัสเป็นผู้รับรองอาจารย์เปาโลให้สามารถเข้าพบพวกอัครทูตได้ เราต้องการคนอย่างนี้ครับ..คนอย่างบารนาบัส

ผู้ประกาศหลายคนในประเทศไทย ไม่ได้รับการรับรองจากใคร “..พระเจ้าเรียกฉัน พระเจ้าเท่านั้นที่รับรองฉัน” พระวจนะของพระเจ้าหลายตอนบอกกับเราในวันนี้ว่าพระองค์ใช้เรา (คริสตชน) ที่จะสนับสนุน ที่จะยืนยันการทรงเรียกของผู้ประกาศเหล่านั้น อาจารย์เปาโลรับรองทิโมธี, อัครทูตรับรองฟีลิป พี่น้องทั้งหลายจำเป็นต้องมีการรับรองและการยืนยันการทรงเรียก

3. **พระเจ้าทรงใช้คริสตจักรที่จะยืนยันการทรงเรียก** เช่น คริสตจักรในอันโทโกมีการถือศีลอดและมีการวางมืออธิษฐานเพื่ออาจารย์เปาโลและบารนาบัส ก่อนที่ทั้งสองจะออกไปประกาศ.. คริสตจักร

ต้องสนับสนุนผู้ประกาศ และแม้ว่าเขาจะมีองค์กรหรือมีคณะหรือไม่ ถึงอย่างไรก็ตามจำเป็นที่จะต้องมีการจัดให้มีการสนับสนุนด้วย

ข้อคิด

1. ขอให้องค์กร หน่วยงาน คณะคริสตจักร และศิษยาภิบาลทั้งหลาย ให้ความสำคัญของการที่มีผู้ประกาศและการสนับสนุนเขาเหล่านั้น ท่ามกลางหน่วยงานของท่าน

2. ขอให้สมาชิกในคริสตจักร (คริสตชน) สนับสนุนผู้ประกาศที่เดินทางมาประกาศข่าวประเสริฐร่วมกับคริสตจักรของตนในการถวายแต่ละครั้งจะมากหรือน้อยก็แล้วแต่ โปรดอย่าลืมว่าเขามีครอบครัว มีภรรยา และค่าเล่าเรียนของลูก ๆ ฯลฯ

3. ถึงเวลาที่คริสตจักรจะต้องกลับใจและเห็นความสำคัญของการมีผู้ประกาศ.. ไม่เช่นนั้นแล้วเราจะไม่มีผู้ประกาศ ไม่มีการประกาศกลางแจ้ง ไม่มีคนเป็นร้อยเป็นพันเดินออกมารับเชื่อ (ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด)

ประเทศไทยต้องการผู้ประกาศ มีผู้ประกาศหลายคนซ่อนตัวอยู่ในที่รก วันนี้! พระเจ้าเรียกท่านออกมาจากที่รกร้างเพื่อท่านจะนำวิญญาณคนเป็นร้อยเป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสนคนมารู้จักองค์พระเยซูคริสต์เจ้า